

ТЕЛЕ

№ 08 (1406)
23 лютого 2023

ЕКСПРЕСС

Інформаційно-реklamний щотижневик ТОВ «Телерадіокомпанія «ГОК»

ПРОПОЗИЦІЯ

АГЕНСТВО НЕРУХОМОСТІ

- ◆ купівля та продаж квартир
- ◆ юридичні послуги у сфері нерухомості
- ◆ оренда квартир на довгостроковий термін

**м. Горішні Плавні,
просп. Героїв Дніпра, 65**

+38 (096) 062 79 92

24 лютого

Сьогодні країна перетнула межу в один рік. Кривавий, жахливий рік. Рік опору, випробувань, звітяги, втрат і усвідомлення та зростання української нації. Заради майбутнього, вільного майбутнього нас і наших дітей. І сьогодні, як ніколи, ми маємо згадати горішньоплавнян, які віддали життя за Україну, адже ця війна триває не рік і навіть не вісім - вона триває століттями.

Це майор Микола Зайцев
солдат Сергій Гирман
солдат Олександр Білоконь
капітан III рангу Віталій Кондаков
солдат Олександр Шалесний
підполковник Євгеній Волошин
солдат Іван Білецький
старшина Денис Свиридов
солдат Євгеній Семенов
старший лейтенант Віктор Дичук
солдат Олексій Брідня
солдат Анатолій Назаров
головний сержант Ярослав Таран
солдат Володимир Гармаш
старший солдат Олександр Кравченко
солдат Денис Кошевий
лейтенант Олексій Яцков
старший солдат Вячеслав Кіндер
солдат Дмитро Беліков
молодший сержант Олег Олексюк
молодший сержант Олександр Вільчинський
старший солдат Олександр Федорчук
головний сержант Сергій Харламов
старший солдат Євген Лопуцько
старший сержант Олександр Чугайнов
молодший сержант Андрій Кучеренко
молодший сержант Олег Скрипка
солдат Павло Кириленко
солдат Володимир Демків
солдат Андрій Черня
солдат Едуард Гриценко
старший сержант Олександр Півень
солдат Національної гвардії України
Вадим Мотієнко
майор Іван Мартинов
солдат Дмитро Лисаченко
матрос Віталій Вернибуд
солдат Максим Чистяков
солдат Володимир Некрасов
старший солдат Олександр Воройов
сержант Національної гвардії України
Едуард Мирошниченко
солдат Віктор Колісник
солдат Артем Дмитрієнко
молодший сержант Олександр Козловський
старший солдат Ростислав Ледовський

Вічна шана героям!

Український спротив

Рік тому у спокійне життя українців увірвалася справжня війна. Адже протягом восьми років завдяки своїй армії українці могли спати спокійно та вести звичне життя. 24 лютого 2022 року ця війна розгорілася з новою силою, але почалося все значно раніше.

Перемога Євромайдану

21 листопада 2013 року КМУ на чолі з Миколою Азаровим зупинив підготовку до підписання угоди про асоціацію з ЄС. У відповідь на це в Україні розпочалися акції протесту.

Перше їхнє загострення відбулося 30 листопада, коли правоохоронці розігнали мітинг на майдані Незалежності в Києві та побили його учасників. 22 січня 2014 року, на День Соборності, з'явилися перші жертви дій влади. Фінальним етапом Євромайдану було 18-20 лютого 2014 року. У цей період тривали масштабні зіткнення протестувальників із силовиками в центрі Києва. 22 лютого ВР припинила повноваження Віктора Януковича на підставі його самоусунення від виконання обов'язків. За час Євромайдану загинули 107 осіб, яких називають Небесною сотнею.

Анексія Криму

23 лютого, відразу після втечі Януковича, в Севастополі відбувся проросійський мітинг, на якому оголосили недовіру чинному міському голові. 26 лютого у Крим під різними приводами почали прибувати російські військові підрозділи. У ніч на 27 лютого невідомі озброєні люди, яких згодом прозвали «зеленими чоловічками», захопили будівлі ВР та Ради міністрів Криму, встановивши там російські прапори. 28 лютого з'явилися блокпости на в'їздах до Криму з боку материкової України. Того ж дня захопили аеропорт «Сімферополь». 16 березня відбувся незаконний референдум про статус Криму. Він не був визнаний Україною та міжнародною спільнотою. 17 березня парламент Криму проголосив створення Республіки Крим із Севастополем у її складі. 18 березня Володимир Путін під-

писав договір про прийняття Криму до росії. Документ був ратифікований 21 березня.

Війна на Донбасі

Після втечі Януковича в південних та східних регіонах України активізувалися проросійські виступи. На них звучали вимоги щодо федералізації та відокремлення від України. Мітинги відбувалися з участю громадян росії.

6 квітня 2014 року невідомі озброєні люди захопили Донецьку ОДА. 12 квітня у Слов'янську та Краматорську Донецької області з'явилися озброєні «зелені чоловічки». Там були захоплені органи влади та відділення міліції, на будівлях встановили російські прапори. Протягом наступних тижнів тривали захоплення озброєними людьми установ у Харківській, Донецькій та Луганській областях. 13 квітня на Донбасі була розпочата антитерористична операція.

Станом на кінець 2021 - початок 2022 року жертвами війни на Донбасі стали понад 3600 українських військових та понад 3900 цивільних. Майже два мільйони осіб через війну були змушені змінити своє місце проживання.

Повномасштабне вторгнення

24 лютого життя українців безповоротно розділилося на до та після.

• 24 лютого глава росії Володимир Путін оголосив «спеціальну військову операцію» з метою «демилітаризації і денацифікації» нашої держави. Масштабне вторгнення російських військ розпочалося близько четвертої години ранку по всій довжині спільного кордону, з території Білорусі, а також із тимчасово окупованого Криму. Війська рф обстріляли

українські прикордонні застави, завдали ударів із повітря по десятках об'єктів військової інфраструктури України. Колони живої сили та техніки ворога намагалися просунути в Херсонській, Запорізькій, Донецькій, Луганській, Сумській, Харківській, Чернігівській та Київській областях, а також у бік Києва.

• Президент Володимир Зеленський оголосив про запровадження воєнного стану та загальної мобілізації, а також безпальотної зони над Україною. Наша держава розірвала дипломатичні відносини з рф. Були створені військові адміністрації, а офіційний Київ почав вимагати від країн-партнерів закрити небо над Україною, щоб захистити людей від російських бомбардувань.

• 24 лютого російські війська захопили Чорнобильську АЕС, а персонал станції фактично взяв в заручники. У російський полон потрапили 169 військовослужбовців Нацгвардії України, які охороняли ЧАЕС.

• У перший день повномасштабної війни російські військові кораблі атакували острів Зміїний у Чорному морі, де перебував гарнізон українських прикордонників. Попри переважуючі сили ворога, українські військовослужбовці відмовилися здатися. Саме тоді пролунала вже крилата фраза про «російський корабель», яка стала гаслом українського спротиву.

• Із 24 лютого російський десант намагався висадитися на аеродромі в Гостомелі. Окупанти штурмували його, відбувалися запеклі бої, однак завдяки мужньому захисту українських військових усі спроби штурму були відбиті. 27 лютого стало відомо, що російські окупанти знищили на аеродромі в Гостомелі флагман української авіації - найбільший у світі транспортний літак Ан-225 «Мрія».

• Громадяни України почали масово виїжджати на Захід країни та за кордон. На дорогах утворилися затори, а на кордонах із сусідніми країнами, зокрема із Польщею, - величезні черги, в яких люди стояли годинами. Були призначені десятки евакуаційних потягів, які вивозили українців до західного кордону.

24 лютого 2022 - 24 лютого 2023 - рік дивовижної мужності, витримки та незламності духу українців, які здивували весь світ. Запеклий опір українців військовій агресії рф триває. І ми нарешті маємо зрозуміти, що відповідальність за все, що відбувається в країні, має нести кожен. І це відбувається тоді, коли ви свідомо або несвідомо не берете участі у виборах, сплачуєте або не сплачуєте податки, виховуєте дітей, не стоїте осторонь проблем не тільки своєї родини, а й міста, області та країни.

А яким запам'ятався цей день для горішньоплавнян, читайте в матеріалі Софії Паляниці «Той день, коли...»

Ольга ТАРАНТИНА

Сильні разом

Від попереднього дня народження Полтавського ГЗК минув рік, що ознаменувався роботою в умовах війни, стійкістю перед викликами і сподіваннями на краще попри численні випробування. Голова правління ПрАТ «Полтавський ГЗК» Віктор Лотоус наголошує, що сила підприємства - у працівниках, які стійко виконують свої робочі завдання в умовах, що склалися, й у непереможній вірі в те, що комбінат зможе й надалі працювати.

- Уже рік, як ми живемо в умовах широкомасштабної війни. Якими для підприємства були ці 12 місяців?

- Вони не були простими й потребували оперативних рішень. Коли не працювали дитячі садочки - організували дитячий центр на базі ПГЗК. Це було новим для нас, але спільними зусиллями вдалося створити безпечну й комфортну локацію для перебування дітей, поки їхні батьки на роботі.

Для забезпечення виробництва перебудували схему логістики, яка була напрацьована впродовж останніх десятиріч. Працівники наших маркетингових служб виконали колосальний обсяг роботи з налагодження нових зв'язків, пошуку майданчиків, де можна перевантажувати окатки.

Потрібно було спланувати, як ми будемо працювати на мінімальному рівні виробництва. Ми звикли працювати трьома-чотирма технологічними лініями або ж двома, робота всього однієї лінії - це зовсім інший підхід, який потребував чіткого розуміння, яких працівників залучити до роботи, щоб вона була ефективною, яке обладнання має працювати в нічний час, а яке - в денний.

Потому ж до переліку викликів додалося обмеження постачання електроенергії. Адаже є цехи, які працюють лише в нічний час, а є ті, що працюють цілодобово, тож мали розв'язувати питання із запуском, зупинкою обладнання. Неродноразові примусові відключення енергоживлення під час роботи обладнання,

коли працівники раптово опинялися в цілковитій темряві, - теж доволі непередбачувані ситуації.

- Що для Вас було найскладнішим за ці 12 місяців?

- Найскладніше - розуміти, що працівники комбінату йдуть на війну. Ми максимально надавали їм підтримку й допомагали іншим мобілізованим. І я не втомлююся говорити про свою вдячність цим людям за їхню мужність. Я знаю, з яким настроєм вони йшли до військкомату - це була радикально інша ситуація, як порівняти з 2014-м, коли були певні труднощі з мобілізацією.

- Через блокування морських портів експортери спрямували свої вантажі до західних прикордонних переходів, що вже навесні зробило дуже складним відправлення товару залізницею. Чи вдалося ПГЗК розв'язати цю проблему та чи допомагає підприємству наявність власного парку вантажних вагонів?

- Певні напрацювання є, але й досі це непросто. Звісно, парк власних вагонів став у пригоді. Усе дуже змінилось: якщо раніше наші вагони завантажувалися й поверталися через 7-10 днів, то нині вони повертаються через півтора-два місяці. Тож парк власних вагонів перетворився на склад на колесах. Нині це дає нам значну економію, як порівняти з використанням сторонніх вагонів.

- Чи є зараз проблеми з постачанням матеріалів та техніки, запасних

частин, необхідних для роботи підприємства?

- Усе, що нам потрібне, ми закуповуємо. Але є деякі компанії, що поставляють матеріали тільки до кордону попри те, що повинні, за умовами договору, доставляти свою продукцію безпосередньо до місця призначення. Тож нам доводиться наймати інші компанії, які здійснюють перевезення з-за кордону. Це подовжило й зробило дорожчим процес постачання товарно-матеріальних цінностей, але загалом труднощів з нестачею матеріалів немає. До того ж у нас є резерв, який ми створювали для роботи всіх чотирьох технологічних ліній, а працюємо ж лише однією.

- Якщо навесні навантаження на об'єкти енергетичної інфраструктури знизиться, чи дасть це можливість відновити роботу технологічних ліній?

- З настанням весни завжди знизуються обсяги споживання електроенергії, але цілком можливо, що на деяких генеруючих потужностях розпочнуться ремонтні роботи. Тож чи отримаємо ми додаткові обсяги електроенергії з настанням тепла, ще не зрозуміло. Відповідно, ми не можемо точно спрогнозувати, як комбінат працюватиме.

Подібні нюанси для виробничого процесу слід планувати заздалегідь - бажано за кілька місяців. Ми маємо домовитися про продаж більших обсягів, якщо вдасться їх виготовити. Домовлятися зараз про продаж обсягів, які не зможемо виробити, несерйозно й ризиковано з нашого боку. Адаже Ferrhexro завжди виконувала всі свої зобов'язання.

Нині ці питання опрацьовуються, щоб зрозуміти й оцінити, за яким графіком працювати з настанням тепла й до чого готуватися. Лютий та березень зрозумілі для нас, а от наступний квартал - під знаком питання.

- Чи зберігається попит на продукцію комбінату?

Ситуація з попитом на продукцію ПГЗК сприятлива. Безумовно, 2021 рік видався дуже успішним для металургійної продукції і для залізорудної сировини, 2022-й теж був непоганим. Звісно, виокремилася певна тенденція рецесії світової економіки, тож існують побоювання щодо зниження цін на металопрокат і залізорудну сировину зокрема. Передрикують фінансову кризу, Китай прагне дещо «охолодити» свою економіку, але поки що все на рівні розмов. Ризики є, але поки що з точки зору попиту й цінової політики ситуація для нас сприятлива. Попит на нашу продукцію більший, ніж обсяги, які ми нині можемо виготовити.

Чи планується виробляти окатки прямого відновлення у 2023 році?

Усе залежить від потреби: є попит - значить, DRI-окатки виготовляємо. Торік теж виробляли їх під конкретні замовлення. Щодо обсягів виробництва окатків прямого відновлення на цей рік, переговори ще тривають.

Торік на ПГЗК провели 16 масштабних ремонтів на виробничих лініях. А на 2023 рік заплановані ремонти?

Звичайно. Ми навіть запланували роботи із заміни частини печі на другій технологічній лінії. Прагнемо максимально скористатися цим періодом, поки не працюємо на повну потужність, щоб виконати найскладніші ремонти. Звісно, з урахуванням наявності запасних частин та товарно-матеріальних цінностей. Фінансова складова теж багато значить. Тож виконуємо ті ремонти зі встановленням того обладнання, яке вже є на складах.

Також плануємо капітальний ремонт першої технологічної лінії. Продовжимо й підтримуючі ремонти на дробильній та збагачувальній фабриках.

На ПГЗК багато уваги приділяють проєкту із застосування прес-фільтрів у технології виготовлення окатків. Коли його буде завершено і чим він важливий?

Це дійсно важливий проєкт для ПГЗК, про який на комбінаті замислювалися ще з 1992 року. Річ у тому, що процес виробництва готової продукції завжди страждав через неможливість стабілізувати показник вологості в залізорудному концентраті. І для того щоб виготовити окатки з потрібними нашим споживачам параметрами, маємо витратити великі обсяги газу та бентоніту. Застосування спеціального обладнання - прес-фільтрів забезпечить можливість задавати стабільний показник вологості для виробництва сирих окатків залежно від характеристик гранулометричного складу концентрату, який подається на переробку.

Зараз ми підійшли впритул до завер-

шення проєкту. Дільниця вже побудована, там будуть експлуатуватися кращі зразки обладнання - фільтри виробництва компанії Metso. Запрацювати вона має у другому кварталі цього року.

Чи збереглися інші плани з реалізації Програми стратегічного розвитку підприємства?

Програма не зупиняється, просто дещо збільшили тривалість реалізації її проєктів - будемо робити все не такими швидкими темпами, як це планувалося спершу.

Які заходи вживаються для підтримки працівників?

Керівництво компанії ухвалило рішення виплатити додатковий грошовий бонус, щоб підтримати працівників матеріально. Нині працюємо над тим, щоб збільшити зарплату тим працівникам, які не на простій, а позмінно виконують свої обов'язки.

В історії ПГЗК вже був складний період - на початку 90-х. Чи можна порівняти ці періоди?

Зараз складніше. 90-і були пов'язані лише з матеріальними втратами - всі люди збідніли. А зараз і люди збідніли, і морально не просто, особливо тим, чий близький на лінії фронту або за межами України. І незрозуміло, коли ж ці родини возз'єднаються, хоча всі ми щиро віримо, що це відбудеться якнайшвидше.

Що допомагає залишатися стійкими?

Усіх нас тримає думка, що перемога ЗСУ станеться вже найближчим часом. Тому ми маємо зберегти виробничий потенціал на такому рівні, щоб максимально швидко вийти на попередні обсяги. Хоча для цього знадобиться час.

Особисто мені допомагає звичка весь час працювати в режимі, який нам задає життя. Яка б не виникла ситуація, потрібно вміти швидко адаптуватися, щоб оперативно знайти потрібне рішення.

За рік, що минув, багато людей переглянули свої пріоритети. Чого навчив Вас цей рік?

Я навчився ще краще виокремлювати головне, на якому й варто концентруватися. Війна загострює почуття і дає зрозуміти, що не варто просто так витратити час та сили на другорядні речі.

Війна вплинула на демографічну ситуацію в країні. Коли дефіцит кадрів буде суттєво відчутним і що може зробити бізнес для того, щоб мінімізувати такі ризики в майбутньому?

Поки ми працюємо однією лінією, нам вистачає працівників. Але ми оцінюємо всі ризики й розуміємо, що після перемоги, як тільки почнемо виходити на довоєнний рівень виробничих обсягів, нам не вистачатиме персоналу. Усвідомлюємо, що

коли відкриють кордон, багато хто із чоловіків захоче поїхати до своїх дружин та дітей, які нині перебувають за межами країни, й закріпитися та працювати там. Багато старшокласників виберуть заклади вищої освіти за кордоном, і не факт, що після закінчення навчання вони повернуться в Україну. Тож на перспективу потрібно думати вже сьогодні. Проте сам бізнес не зможе розв'язати цю проблему, подібні питання мають стратегічно вирішуватися на рівні держави.

Після війни в Україні буде значна кількість людей з інвалідністю - це й мирні люди, які постраждали через обстріли, й ті, хто зараз захищає нашу країну на фронті. Як думаєте, чи будуть компанії створювати робочі місця для таких людей?

У рамках чинного законодавства працевлаштувати людей з інвалідністю на виробництві підприємства гірничодобувної промисловості неможливо - це незаконно. Такі питання теж мають вирішуватися на рівні держави. Ми ж будемо брати активну участь в урядових програмах подібного спрямування, бо розуміємо ці труднощі й бажаємо реінтегрувати людей з інвалідністю в соціум. Вони можуть працювати, і їм потрібна робота. Інакше вони випадають із соціуму. А робота тримає, це певна стабільність і поштовх до розвитку.

Що плануєте зробити насамперед після нашої Перемоги?

Працювати далі. Сподіваюся, інтенсивніше, ніж нині. Післявоєнний період не буде легким: щоб повернутися до довоєнного рівня виробництва, потрібен час. Це не місяць, а може, й не пів року. Але війна всіх нас змінила, й ми готові працювати. Сила нашого міста - в містотворюючому підприємстві, що стабільно працює. І саме важка промисловість дає фундамент, на який набудовується малий та середній бізнес, і є одним із локомотивів розвитку економіки країни.

Що б Ви хотіли побажати працівникам з нагоди дня народження комбінату?

Хочу подякувати трудовому колективу підприємства, працівникам, які попри обставини залишаються вірними комбінату. Ми переживаємо не найкращі часи, проте потрібно пережити цей період. Бажаю всім зберегти себе морально й фізично в цей непростий період! Віримо, що вже найближчим часом ЗСУ здобудуть Перемогу, а ми продовжимо займатися мирною працею!

Наталка ВЕРЕМЧУК

ІЗ СЕСІЙНОЇ ЗАЛИ

Після хвилини мовчання на знак вшанування полеглих у боях за цілісність України 24 депутати Горішньоплавнівської міської ради ухвалили низку рішень, що мають на меті покращити життєдіяльність громади.

За мужність

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Указом Президента України від 22 червня 2022 р. орденом «За мужність» III ступеня по смертно нагороджено солдата Євгенія Семенова. Він проходив військову службу за контрактом із 24 червня 2021 року, загинув 20 березня 2022 року під час участі в здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки, оборони, відсічі й стримування збройної агресії РФ внаслідок мінно-вибухової травми, несумісної з життям, в районі Рубіжного (Луганська обл.). У скорботній тиші було вручено нагороду батькам героя.

До вищої інстанції

Присутні одностайно схвалили звернення до ВР України, Кабміну й бізнес-омбудсмена України, в якому депутати Горішньоплавнівської ради, зокрема, зазначили важливість безперебійної діяльності містоутворюючого підприємства - Полтавського ГЗК для життєдіяльності громади, регіону, області й усієї країни.

- Депутатами міськради прийнято 31 цільову програму на 2023 р., зокрема, з підтримки ЗСУ, СБУ, Нацполіції України, ВПО, соціально незахищених верств населення, дітей з інвалідністю. При невиконанні показників бюджету громади ці програми можуть бути не виконані в повному обсязі або призупинені взагалі. Ми дуже стурбовані ситуацією, яка виникла навколо блокування виробничо-господарської діяльності ПрАТ «Полтавський ГЗК» у зв'язку з ухвалою Шевченківського районного суду міста Києва від 06.02.2022 про часткове блокування банківських рахунків підприємства, що зупинило видаткові операції з банківських рахунків підприємства для проведення сплати за товари й послуги, отримані підприємством від підрядних організацій, - зазначив депутат Горішньоплавнівської міської ради Дмитро Віннітін.

Так, через блокування рахунків велика кількість підрядних організацій, які мають договірні стосунки з ПГЗК та зареєстровані в місті, не мають можливості отримувати гроші за виконані роботи, нараховувати зарплату своїм працівникам та сплачувати відповідні податки в бюджеті різних рівнів, зокрема й до місцевого бюджету.

Депутати просять звернути увагу на дії органів правопорядку й ужити заходів у межах своїх повноважень з метою розблокування рахунків ПГЗК.

Привітання крацім

Дмитро Биков привітав крацім працівників освітньої галузі міста, лауреатів I туру Всеукраїнського конкурсу «Учитель року - 2023». За особистий вклад у розвиток освіти громади, вагомі трудові здобутки Подяку міського голови оголошено вчителю фізичної культури ЗОШ № 3 Олександрю Задорожньому, учителькам початкових класів ЗОШ № 6 Юлії Зінченко та ЗОШ № 3 Наталії Федоренко, учителю предмету «Захист України» ЗОШ № 1 Валерію Тягаю. Освітнянам також вручили грошові сертифікати на суму 7 тис. грн.

Непогані показники

Бюджет по доходах за 2022 р. виконаний у сумі 1 142 106 341,84 грн при плані 1 020 942 804,00 грн, або на 111,9 %. Як порівняти з надходженнями минулого року, доходи бюджету зросли на 159 433 579,10 грн, або майже на 16,2 %. Бюджет за видатками за 2022 р. виконаний у сумі 848 921 710,32 грн, за планом з урахуванням змін 1 111 044 362,19 грн, або на 76,4 %.

По закладах освіти асигнування з урахуванням внесених змін по загальному фонду використані на 89,8 %, установами охорони здоров'я - на 97,8 %. Видатки на соцзахист та соцзабезпечення за звітний період склали 87,9 %. На утримання закладів культури використано 88,7 %. Для забезпечення функціонування галузі фізичної культури і спорту спрямовано 83,1 % планових призначень. Видатки на ЖКГ склали 95,1 %.

Відповідно до Бюджетного кодексу України на сесії розглянули питання про внесення змін до показників бюджету Горішньоплавнівської громади на 2023 р. за рахунок розподілу трансфертів з облбюджету, вільного залишку коштів, залишку коштів спеціального фонду, передачі коштів зі спеціального до загального фонду.

Станом на 1 лютого 2023 р. обсяг коштів резервного фонду становить 25 039 090 грн.

Пільги є

Наступним рішенням затвердили Порядок надання пільги на оплату послуг ЖКГ за рахунок бюджету громади. Скористатися нею можуть мешканці населених пунктів громади, які є членами сімей за-

гиблих воїнів-інтернаціоналістів, осіб, які загинули внаслідок участі в АТО/ООС або забезпечення оборони України, захисту безпеки населення та інтересів держави у зв'язку з військовою агресією РФ.

Пільга надається в рамках міської Комплексної програми соціального захисту населення в межах коштів, передбачених у бюджеті громади. Вона надається в розмірі 50 % на оплату житлово-комунальних послуг і не надається за місяці, в яких призначена субсидія.

Для отримання пільги особи, які мають право на неї, мають звернутися до УСЗН з відповідною заявою.

Тарифи затверджено

Депутати підтримали тарифи на платні соціальні послуги ТЦСО (надання соціальних послуг) «Калина» на 2023 р. Йдеться про догляд удома, паліативний догляд, транспортні послуги, натуральну допомогу, фізичний супровід осіб з інвалідністю, які мають порушення опорно-рухового апарату й пересуваються на колісних кріслах, та порушення зору, а також надання послуг прокату технічних та інших засобів реабілітації.

Вартість послуг доволі символічна.

Талановитих стимулюють

Присутні одностайно затвердили Положення «Про стимулювання талановитих і обдарованих дітей, міських творчих колективів та їхніх керівників (викладачів), що є переможцями в галузі культури» на 2023 р. Преміювання здійснюється за рахунок коштів бюджету Горішньоплавнівської громади в межах затверджених бюджетних асигнувань на 2023 р. головного розпорядника - відділу культури, спорту і туризму.

Стимулювання передбачене для учнів та викладачів художньої й музичної шкіл, а також учасників і керівників дитячих творчих колективів ПКіТ, які є переможцями обласних, всеукраїнських та міжнародних мистецьких фестивалів та конкурсів.

Так, за гран-прі обласного рівня соліст отримує до 600 грн, його керівник - до 400 грн; колектив - до 1200 грн, керівник - до 600 грн. За таку ж відзнаку всеукраїнського чи міжнародного рівня соліст отримує до 1000 грн, керівник - до 600 грн; колектив - до 3000 грн, керівник - до 1500 грн. Списки учнів, творчих колективів та їхніх керівників (викладачів) із зазначеними розмірами премій затверджуються наказом відділу культури, спорту і туризму.

Наталка ВЕРЕМЧУК

Робота триває

Відомості про перерахування плати за відпустки, лікарняні та аліменти передані до банківських установ. Зарплата за січень і аванс за лютий уже надійшли на рахунки штатних працівників ПрАТ «Полтавський ГЗК».

Черговий виклик

Напруження з приводу перерахування працівникам ПрАТ «Полтавський ГЗК» зарплат за січень 2023 року вщухло, втім зараз ще вирішується питання інших виплат. Начальниця департаменту мотивацій, компенсацій та пільг ПрАТ «Полтавський ГЗК» Юлія Клевова розповіла про обсяг роботи, виконаної її працівниками після того, як стало відомо про поправки до ухвали Шевченківського районного суду міста Києва, що частково розблокували рахунки підприємства:

- Процес нарахування зарплати відбувався, як завжди. А от її перерахування на банківські картки стало для нас справжнім викликом. Як правило, зарплата перераховується на банківські картки однією платіжною відомістю, де вказується кількість персоналу та стисла інформація стосовно кожного працівника - прізвище, табельний номер, сума зарплати. Однак після накладання арешту на банківські рахунки комбінату ми не змогли вчасно перерахувати зарплату співробітникам. 9 лютого стало відомо, що суд виправив попередню ухвалу і дозволив виплачувати заробітну плату співробітникам комбінату. Сказав, що попередня заборона виникла помилково. Тож 10 лютого ми мали перерахувати зарплату працівникам. Проте через нечітку формулювання ухвали ми разом із працівниками банку прийшли до спільного

рішення: сформувати понад 5 тисяч платіжних відомостей із розширеною інформацією на кожного штатного працівника окремо. Це здавалося нам наспочатку доволі непростою задачею.

Кмітливості та оперативності

Працівники департаменту мотивацій, компенсацій та пільг могли в ручному режимі готувати платіжні відомості індивідуально для кожного працівника. Проте вирішили залучити до співпраці про-

грамістів, щоб максимально швидко впровадитися із цим завданням й працівники підприємства отримали кошти за кілька днів, а не за кілька тижнів. 4 програмісти та 5 співробітників бюро з розрахунку та оподаткування зарплати інтенсивно працювали 24/7 (зазвичай таку роботу виконують два працівники), і вже за кілька днів були сформовані автоматизовані відомості. 13 лютого працівники департаменту вже були готові перерахувати зарплату на фінансову службу підприємства для перевірки нарахувань і після певної обробки подальшої їх передачі до банку, який мав перевірити кожен такий документ і лише після цього зарахувати зарплату на банківські картки кожного співробітника.

- Через це й затягнувся процес зарахування зарплат, який тривав із 13 до 17 лютого. Почали з невеликих структурних підрозділів, потім перейшли до цехів, а закінчили управлінням - зазначила Юлія Клевова.

Сила в єднанні

Триматися й даремно не стресувати працівникам департаменту допомогли професіоналізм та вміння оперативно реагувати на нові завдання.

- Ми завжди дотримуємось усіх норм чинного законодавства, - додає менеджерка з нарахування та оподаткування зарплати Людмила Гусельнікова. - І продовжуємо це робити. Вдячні за підтримку керівництву комбінату і працівникам, які з розумінням і терпінням поставилися до ситуації.

Сподівання на краще

16 лютого банк частково схвалив вимоги департаменту стосовно перерахування інших платежів для персоналу підприємства. А вже наступного дня працівники департаменту сформували платіжні відомості у звичному форматі - шляхом формування однієї відомості на всі платежі. Подали документи й для перерахування плати за відпустки, лікарняні й аліменти. Днями працівники підприємства вчасно отримали аванс на банківські картки.

Через неповне розблокування рахунків ПГЗК працівники підрядних організацій, які співпрацюють із комбінатом на довірливих умовах, досі не можуть отримати зарплату через неможливість здійснення перерахунків. Але ці питання вирішуються в судовому порядку.

Наталка ВЕРЕМЧУК

Газета «Телеекспрес»

Засновник - ТОВ «Телерадіокомпанія «ГОК»

Відповідальна за випуск - редакторка О. О. Тарантіна

№ 08 дата виходу 23.02.2023 Наклад 1000 Замовлення № 333

Ціна за домовленістю.

Адреса редакції газети «Телеекспрес»:

39800, Полтавська область м. Горішні Плавні, проспект Героїв Дніпра, 54

Тел. (05348) 44500, 067-300-2752 E-mail: teleexpress@trkgok.pl.ua

Друк виконано ТОВ «Комплекс»

м. Дніпро, вул. Автотранспортна, 23

Реєстраційне свідоцтво ПЛ-738 от 20.02.2006 р.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.

Автор несе повну відповідальність за достовірність інформації,

точність наведених фактів. У телепрограми можливі зміни.

Використання матеріалів тільки з дозволу редакції.

Відповідальність за зміст рекламних оголошень несе рекламодавець.

Той день, коли..

лись, тривожну валізку не збирали, запасів ніяких не робили. Тому таким шоком став ранок 24 лютого. Страшно було дуже, незрозуміло, що робити. Та усвідомлювали, що з країни їхати не хочемо. Вирішили, що наше місце вдома. Тут усе своє, рідне, а за кордон ми ніколи не хотіли. А перший день, звісно, не забути. Тоді, як і щоранку перед роботою, дивились телевізор, звідки і дізнались. Як вийшли з дому, то в місті вже почалась паніка: в магазинах черги, до банкоматів

черги, на заправках черги - всі скупували все, що бачили. Божевілля. Тепер попереду річниця того дня, і, звісно, хочеться сподіватись на краще. А вже як буде - побачимо. У будь-якому разі ми переможемо.

А ось наступний мій співрозмовник наче й розумів невідворотність повномасштабного вторгнення, але бути готовим до цього, як виявилось, неможливо.

- Ви мене запитайте, що я робив три дні тому, - я вам не скажу, а от день 24 лютого пам'ятаю як сьогодні. По хвилинах, - говорить **Василь**. - О шостій ранку, як завжди, зібрався прогулюватись із собакою і за звичкою, набутою з передчуттям наближення біди, взявся читати новини. Здавалося, що був готовий побачити повідомлення про наступ, та як виявилось, до цього не можна бути готовим. Саме коли побачив, що все почалося, зателефонував друг із запитанням: «Що будемо ро-

Наша пам'ять - цікава штука. Іноді вона наче навмисно втрачає погані спогади, нібито хоче захистити нас від можливості знову і знову пережити біль. Та цей день уже ніколи не забуде жоден із нас. Уже рік щодня ворог не дає нам забути, через кого ми знову переживаємо 24-й день лютого 2022 року. Росіяни роблять усе, щоб пам'ять мільйонів українців про цей день і наступні назавжди закарбувалась у наших генах. Ми маємо це пам'ятати. Ми не маємо права забути.

Холодно так, що нудить, важко дихати, тремтять руки і зводять зуби. Саме це я відчула 24 лютого 2022 року. Холод відпустив тільки тоді, коли стало зрозуміло, що вистояли Харків і Охтирка і в нашому місті не з'являться мерзенні, огидні нелюди із «запоребрика». Кілька перших місяців того року, коли вони були зовсім близько, пройшли наче у сні, пригадувати який немає ані сил, ані бажання. Але той найперший день повномасштабного вторгнення росії в Україну все життя пам'ятатимуть усі, хто його пережив.

- День, коли почалася війна, не можна забути. Занадто багато наших хлопців і дівчат пішло на той світ, щоб зупинити те, що тоді посунуло на нас, - говорить **Максим**. - Коли я думаю про 24 лютого, то перед очима встає налякана сиреною дитина. Ніхто нічого не розумів. Тоді, перед загрозою наближення росіян, ми робили коктейлі Молотова. Готувались зустрічати. Хоча й розумів, наскільки важко буде армії встояти після того, як її знищували кілька десятків, ще з того часу, як своїми руками віддали ворогу нашу ядерну зброю. А віра в те, що в Горішніх Плавнях буде спокійно, все одно була. Я навіть відмовив дружину з доньками виїжджати. Вийшло навпаки - на пропозицію приїхати до нас зголосилися рідні, куми. А тепер ми наче знову у 2015 році, коли після перших захоплень росіянами українських територій у 2014 році їх зупинили на Сході і всі аж занадто розслабились, чесно кажучи. Будемо відверті: про війну мало думають не тільки у Кременчуці чи Горішніх Плавнях, а й у всій області. Бо як новини не диви-

тись і не чути сирену, то здається, наче все страшне аж надто далеко. А от із родичами з росії я припинив спілкування після того, як вони звідти намагались мені розповісти, що в нас відбувається. А ще відчув бажання перейти у спілкуванні на українську. До того розмовляли на суржикі, а тепер намагаємось бути прикладом для дітей.

Саме про дітей була перша думка **Валентини** після того, як вона почула в телефонній слухавці голос сина: «Мамо, війна».

- Хто ж не пам'ятає цей день? Забути хочу, але тоді, коли війна закінчиться, - зі сльозами на очах говорить жінка. - Тоді зранку зателефонував син із Северодонецька. Першою реакцією було бажання бігти з хати. Вискочила з під'їзду, у дворі дівчина стояла. Я до неї: «Війна! Війна!» А я ж так сподівалася, що не дійде до повномасштабного вторгнення. Я сама переселенка з 2014 року. Тоді переїхала сюди з Луганська. А тепер під обстрілами із Северодонецька ледве встиг вийти син. Уже вдруге війна наздоганяє нашу родину. Ми так сильно чекаємо на перемогу і щодня просимо про це Бога. Наші люди справляться, вони показали всьому світу, які українці молодці. Тому й підтримує нас увесь світ. Без допомоги, звісно, важко було б нам боронитись. А так є віра в те, що наші діти й онуки будуть жити в мирній країні.

Віра в перемогу, в силу наших захисників із першого дня повномасштабного вторгнення росії тримає **Марію**:

- Ми до останнього не вірили, що таке може статися. Жодним чином не готува-

бити?» Відповів: «Йти на роботу». Місто, здавалось, у перші години наче нічого не зрозуміло, все було як завжди, всі вийшли на роботу, ніхто навіть не запізнився. Вирішивши робочі питання, посадили родини в машини, відвезли на Захід України. Повертаючись абсолютно вільною від машин дорогою на Схід, дивились на щільну чергу авто в напрямку кордону й питали одне одного: «Ми патріоти чи не все розуміємо?» Не повертатись у місто навіть думки не було, бо колектив - це друга родина. Від річниці вторгнення дива я не чекаю. Коли починається дощ, то лякають лише перші краплі, а коли ти вже мокрий, то кількість крапель не змінить ситуацію. Тож ідемо, поки дощ не скінчиться. Ті нелюди грають у війну, як у шахи, - програв чи виграв. Для нас війна - це живий чи мертвий. Тому ми маємо вижити, щоб зберегти нашу націю. Якщо раніше я був поміркований націоналіст, то тепер я зятятий націоналіст, якого навіть коробить від суржику. А відкрито мову окупанта й чути не хочу. Я не зможу жити у країні, де на вулицях, в установах, у школах звучить російська. Я хочу жити в Україні, де звучить українська, і зроблю для цього все, що в моїх силах.

- Цей день розпочався настільки жалю, що ті відчуття я пам'ятаю навіть зараз, - ділиться **Юля**. - Абсолютно шоковий стан, паніка, розгубленість. Ми не готувались до такого, не знали, куди бігти і за що хапатись. Опанувати себе так і не вийшло ні того дня, ні, мабуть, увесь наступний тиждень. Планували виїзд, не могли зрозуміти, куди їхати, збирали речі, розкладали, знову збирали. І все ж таки вирішили їхати. Вирушили в бік кордону, але залишити країну так і не наважилися. Зупинились у рідних. А вже через місяць вирішили повернутись

додому. Тут і стіни зігрівають. За цей рік, як не страшно це звучить, але здається, що ми вже звикли до того, що йде війна, підлаштували певним чином своє життя. А ось емоції контролювати не виходить. Відчуваєш, як збільшується рівень знервованості, наче відштовхуючись від кожної масштабної трагедії. Буча, Кременчук, Краматорськ, Дніпро. А тепер з

Росія розпочала гібридну агресію проти України 9 років тому наприкінці лютого 2014 року незаконною анексією Криму та спецоперацією «русская весна» на Півдні та Сході України, що спровокувало бойові дії на Донбасі.

За період із 14 квітня 2014-го до 30 червня 2021 року на Донбасі загинуло щонайменше 3900 цивільних, приблизно 4200 українських військових та майже 5800 членів озброєних і керованих Росією угруповань. Отримали поранення 7000-9000 цивільних, 9800-10 800 українських військових та 12 800-13 800 членів російських проксі-сил.

Загальні зафіксовані ООН втрати станом на літо 2021 року склали 42 500-44 500 осіб.

У переддень річниці повномасштабного вторгнення, за даними Генштабу ЗСУ, орієнтовна кількість убитих окупантів - 145 060.

Скільки українських захисників ціною власного життя зупинили росіян, ми дізнаємося тільки після Перемоги.

наближенням 24 лютого кожен сигнал повітряної тривоги тільки збільшує очікування чогось страшного. Я планую цей день бути з родиною вдома у стані максимальної зібраності й не втрачати віру в перемогу. Все переживемо, і наші діти зростатимуть у вільній, мирній країні. Голвне - без русні.

Саме про дітей того ранку думала й **Тетяна**:

- Про масштабний наступ росіян я дізналась із новин. Природна перша реакція - це шок. Про це говорили всі. Та попри нездатність усвідомити такі події пробивалась думка не про те, куди бігти, щоб урятуватись. Була тривога і хвилювання за онуків і дітей. Тим більше, що перші новини були про Київ, а в нас там племінниця. Тиждень не знаходили собі місця, поки вона не приїхала до нас. Чомусь я з першого дня була впевнена, що до Горішніх Плавнів росіяни не зможуть дістатись, що тут буде безпечно. Вірили й віримо в ЗСУ і, звісно, вищі сили, які нас захищають. Тому спокійно ставлюсь до річниці лютого вторгнення. Думаю, що цей день не відрізнятиметься від попередніх. Вони намагатимуться здійснювати якісь атаки, а наші воїни нас захищатимуть. От впевнена в цьому - і все! Хочеться вірити у краще. Ми беззаперечно переживемо й цей день, і всі інші до нашої перемоги. Переживемо, і все буде Україна!

А ось для кого 24 лютого 2022 року мало чим відрізнялось від будь-якого іншого дня за останні роки, так це для наших захисників, які з 2014 року стримують окупанта, що прийшов на українську землю.

- У той день я був у місці розташування свого батальйону. У Луганській області, де перебував із 17 серпня, - говорить горішньоплавнянин **Роман**. - Точної дати повномасштабного вторгнення, звісно, я не знав, як і всі ті, хто був того дня поряд зі мною. Розуміли, що рано чи пізно це відбудеться. Але напередодні я спокійно заснув, щоб, як виявилось, уже за кілька годин прокинутись по тривозі. Перші думки - про батьків, які зараз у місті, та про доньку, яка й нині в Одесі. За цей рік люди звикли й розслабились. А переважна більшість, дякувати Богу, і не дізналась, що таке воєнні дії, які примушують людей пересуватися швидше,

думати оперативніше, щохвилини дбати про виживання, жити як в Ізраїлі - з розумінням, що агресивний ворог, який хоче тебе знищити, зовсім поряд. І тут абсолютно неважливо, яка дата на календарі. На що вона вплине? На нас уже непали. А наша мета - закінчити нарешті цю трьохсотлітню війну з абсолютно хворим сусідом. Поставити переможну крапку або ж завжди жити так, як сьогодні. Проблема не в керівництві тієї країни, а в людях, які її населяють. Стикнувшись із ними на полі бою, можемо точно сказати: вони не зміняться, вони завжди будуть ненавидіти нас, як раби ненавидять вільних. І змінити їх неможливо.

Представники російської влади неодноразово заявляли, що Україна є «державою, що не відбулася», що українців як етносу «не існує», що це «штучно створена» нація і тих, хто так не вважає, «треба знищити». У той же час єдине, що, на думку військових аналітиків, рік тому зупинило армію росіян від вторгнення в Київ, - це група з кількох сотень добровольців у Бучі та Ірпені.

Героїчний опір українців у першій в XXI столітті континентальній війні в Європі став не лише боротьбою за фізичне виживання українського народу та свободу країни. Він уже змінив хід історії всього світу. Українці вистояли й довели свою спроможність перемагати. Вистояли - переживемо!

Софія ПАЛЯНИЦЯ

Творці сучасної історії

Когось війна змінила, когось загартувала, а в комусь просто утвердила закладені з дитинства цінності віри, свободи й патріотизму. Для нашого героя Кирила Бегейми повномасштабне вторгнення росії 24 лютого не стало несподіванкою. Свій вибір не лише вчити, а й творити історію він зробив ще у 2014-му.

31-річний горішньоплавнянин Кирило Бегейма ніколи не мріяв про професію військового, але 2014 рік вніс корективи в життя як багатьох українців, так і в його особисте. Після закінчення навчання в ЗОШ № 2 він опановував професію кухаря у професійному гірничому ліцеї № 15. І ще не закінчивши ліцею, вступив до Полтавського університету економіки і торгівлі за спеціальністю «готельно-ресторанна справа». Закінчив виш, пройшов строкову службу в лавах ЗСУ. І почав застосовувати теоретичні знання, отримані під час навчання, на практиці, працюючи кухарем у кафе-барі «Наутилус».

- А у 2014 році в життя втрутилася війна, - згадує Кирило. - І мене викликали на перепідготовку, а згодом на службу в зону АТО. Більша частина суспільства не зрозуміла і не сприйняла події на Сході країни як дійсно серйозну загрозу, вважаючи, що це десь далеко та їх не стосується. Але вже тоді це була справжня війна, як би її не намагалися називати по-іншому. Це була війна, не така за масштабами, але вже війна.

Імперські бажання рф захопити і підім'яти під себе територію України у 2014 такі ж, як і в лютому 2022 року, які триста років тому. І за вісім років це бажання нікуди не зникло, а стало ще більш амбітним. Якщо спочатку намагалися підпорядкувати собі Донецьку і Луганську області, то наразі - всю країну, і їх хтось має зупинити. До лав ЗСУ Кирило Бегейма став 25 лютого, ніс службу на Херсонському, а зараз Донецькому напрямку, в Соледарі.

Про те, що може вберегти життя

- Як там узагалі? Я не знаю, який вигляд має пекло, але там - саме пекло, - зазначає військовий. - Як ми це витримуємо? Не знаю. Страшно буває всім без виключення. Часом ти усвідомлюєш ситуацію і працюєш, використовуючи набуті навички, а часом спрацьовує виключно інстинкт самозбереження. І в кожного цей інстинкт різний. Хтось продовжує виконувати завдання, хтось рветься вперед, хтось просто застигає... Але

єдине, що я усвідомив, що окрім поставленої задачі, ми маємо знати, що на нас чекає, і тоді зберегти себе й особовий склад є більше шансів. А коли ця інформація замовчується, то ми несемо невинуваті втрати. І втрати ці великі. Наразі лави ЗСУ здебільше становлять свідомі українці, підготовлені службою в АТО або ті, хто мав хоч якийсь військовий досвід. Дуже прикро, що ті, хто залишаються вдома вже майже рік, ніяк не готують себе до служби. А це необхідно. Треба вміти тримати зброю, мати навички так-

тичної медицини, хоча б правильно накладати турнікет. Адже останнє може зберегти життя, коли нікого не буде поряд. І це не вигадки, це дійсність.

Справедливість стала пріоритетом

- Надає сил і підтримує лють і ненависть. Той жах, який ти бачиш, загинув побратимів, мирного населення викликають тільки такі відчуття, інших немає. І мета одна - знищити всіх цих свинособак, встановити на кордоні паркан, щоб ніколи знову це не повторилося і навіть ні в кого в думках не було зробити крок у бік України зі зброєю в руках. Чи змінився я? Як на мене, то ні, але я не бачу себе так, як бачить мене оточення. Єдина зміна, яку я усвідомлюю, - це те, що справедливість стала пріоритетом у житті. Більше ніколи я не пройду повз того, хто потребує захисту. І якщо раніше я міг собі сказати, що це не моя справа, то тепер мене стосується все, а стояти осторонь - це шлях у нікуди. І війна це довела.

Про родину

Найважчим чоловік вважає розлуку з родиною, адже маленькому сину Кирила на момент початку війни виповнилося лише 7 місяців.

- Перебуваючи на нулі, ти все одно думками тільки з родиною, - сумно всміхається військовий. - І мрієш ще хоча б

Допоможемо зимуючим птахам!

Доля зимуючих птахів істотно залежить від доброти, щедрості й милосердя людини, адже саме взимку вони дуже страждають від холоду й голоду. Тому ми повинні допомагати нашим пернатим друзям.

Підгодовування птахів - це важлива справа, яка потребує детального підбору харчового раціону, оскільки не можна бездумно віддавати їм залишки людської їжі. Улюблене для більшості пернатих - гарбузове, соняшникове, кавунове насіння, що є для них важливим джерелом енергії. Для підгодівлі підійдуть також просо, овес, різноманітні сухофрукти, ягоди, насіння багатьох бур'янів (кропиви, лопуха, лободи, кінського щавлю), крихти сухого білого хліба. Залюбки птахи скльовують шматочки сала, але цей продукт повинен бути несоленим.

Долю зимуючих пернатих, які мешкають на території нашого міста, переймається учениця 10 класу СЗОШ № 4 Єлизавета Кравченко. Дівчина навіть розробила стенд із методичними вказівками та рекомендаціями щодо правил підгодівлі птахів узимку. Прагне, щоб його встановили в міському парку. Адже саме там постійно перебуває багато

ПРАВИЛЬНА ГОДІВНИЧКА

ЧИМ МОЖНА ГОДУВАТИ ПТАХІВ

- пшениця
- просо
- жито
- шишки
- кукурудза
- соняшник
- арахіс
- горіхи
- фрукти
- сухофрукти
- льон
- несолоне сало
- ягоди

ЧИМ НЕ МОЖНА ГОДУВАТИ ПТАХІВ

Будь-які хлібобулочні вироби, рис, пшоно, гречка, перловка, солонке, солоне, смажене.

Кравченко Єлизавета, учениця 10-А класу СЗОШ І-ІІІ ступенів №4 м. Горішні Плавні

видів птахів. Найбільш поширеними є синиця велика, горобець хатній, грак, ворона сіра, голуб сизий.

Відвідувачі парку, яких чимало й у зимовий час, часто не проти підгодувати численне птаство. Але рідко хто замислюється над тим, чим варто пригостити пташок, а

від яких гостинців краще утриматися. Запропонований стенд дає доступну інформацію і для дорослих, і для дітей.

Єлизавета Кравченко закликає гордян не бути байдужими і допомагати нашим пернатим друзям узимку. Тож беріть пташок і підгодовуйте їх правильно.

про одну зустріч із ними. Хочу, щоб моїх рідних війна не торкнулася, але звісно, що вона все одно торкнулася всіх. І забезпечення їм умов, у яких уже рік перебуває місто, - саме це моя робота. На початку війни я наполягав на виїзді родини за кордон, але дружина не зголосилася, і схилити до цього я її не міг. Але з іншого боку, я впевнений у ній. І знаю, що в разі небезпеки Оксана впорається і зробить усе швидко і правильно. У місті є ті, хто не зрадить і допоможе їй. А розуміння того, що родина більш-менш у безпечному місті, зберігає сили. Кожний дзвінок додому і кожна розмова - це одночасно і біль, і щастя. Щастя - це те, що вони продовжують жити і син зростає. І біль також із цього приводу, адже я не поряд і не бачу того, як він швидко змінюється.

Про те, що не можна забути

Розмови про те, що люди, які мешкали близько до лінії розмежування, начебто чекають на «руській мір», мій співбесідник підтвердити не може.

- Ті, хто залишився і кого я бачив у Соледарі, а їх небагато, на мій погляд, чекають одного - щоб якнайшвидше все закінчилося. Вони, як і ми, розуміють, що допоки на цій території тривають бойові дії, присутні військові, обстріли не при-

пиняються ні вдень, ні вночі. Насправді мирного населення залишилося дуже мало. Здебільшого це люди поважного віку, але я бачив подружжя середніх років, чоловіка років за 40, який вигулював собаку. Але більш за все вразив чоловік, який під час масштабного обстрілу, коли навколо все гуде і розлітається в різні боки, рубав дрова в себе на подвір'ї. Він зник. Звук до цієї жахливої ситуації, і це іноді просто лякає. Є й те, що хочеться забути, і його багато. Зруйновані міста, обличчя побратимів, які завжди з нами, але несуть тепер свою небесну варту, обличчя мирного населення, які втратили найдорожче в житті - своїх близьких.

Про волонтерів

- Волонтерська допомога неоціненна. Ці люди були й у 2014, і зараз нікуди не зникли. А це їжа, одяг, медикаменти, прилади тощо. Ті ж, хто знецінює значення волонтерів, не мають жодного відношення до подій, ніколи не були там, де ми зараз і де були у 2014. Хоча зміни у свідомості все ж відбулися. І навіть у свідомості мешканців нашого міста, як порівнювати їхнє ставлення до війни і військових у 2015 і зараз. Але в цій ситуації спрацьовує людський фактор. І ко-

ли на 10 осіб так би мовити нормальних трапляється один неадекватний, то думка і ставлення суспільства змінюється до всіх без виключення у гірший бік.

Війна - час змін

Мій співбесідник упевнений, що й Україна зміниться. І це станеться не коли-небудь, це вже відбувається. А війна - це можливість досить великою, хоча й кривавою ціною рухатися у правильному напрямку. І дуже важливо цей напрямок і зрушення в суспільстві зберегти, щоб після Перемоги над зовнішнім ворогом побороти ще й внутрішнього - корупцію, кумівство на всіх рівнях тощо.

Щодо мовного питання, військовий упевнений, що мова важлива. Але, як і будь-яка демократична держава, ми маємо йти не шляхом нав'язування та примушення, ми маємо дати людям час для цього.

- І цей час прийде, - впевнений Кирило Беґейма. - Він уже настає. Але цюквати за недосконале знання мови ми не маємо права, адже багато років у багатьох регіонах російська мова домінувала і вирости цілі покоління, які нею спілкувалися. Треба просто дати час.

Ольга ТАРАНТИНА

Спорт - це про рівні можливості й чесну боротьбу

На межі річного рубежу повномасштабного вторгнення росії в Україну підбиваємо проміжні підсумки в галузі спорту. На жаль, цей період відзначився не лише перемогами українських спортсменів на міжнародній арені, але й чималими втратами. Зокрема, про те, чого лишився український спорт і яку позицію зайняли міжнародні організації, і хотілося б нагадати.

Втрати

Станом на середину лютого (цифри динамічні, тож незначні розбіжності на дату публікування матеріалу можуть бути) внаслідок повномасштабної агресії росії проти України:

- ~ загинули 228 українських спортсменів і тренерів;
- ~ постраждали 320 спортивних об'єктів, 87 із яких зруйновані повністю або знищені частково; найбільше зруйновано в Луганській області - 89, Донецькій - 61, Харківській - 46, Миколаївській - 27, Херсонській - 24, Київській - 21, Дніпропетровській - 15, Чернігівській - 12, Сумській - 11;
- ~ розмір втрат перевищує \$250 млн.

Терор і олімпізм - дві протилежності

Україна наполегливо продовжує роботу, спрямовану на недопущення росіян та білорусів на міжнародні спортивні арени. Одне з актуальних питань - участь в Олімпійських іграх - 2024.

Міжнародний олімпійський комітет (МОК) поки не ухвалив остаточного рішення щодо участі спортсменів із російським або білоруським паспортом в Олімпійських іграх 2024 року. МОК зазначає, що росіян та білорусів може бути допущено до Ігор у нейтральному статусі (без будь-яких асоціацій з національним прапором, гімном чи кольорами).

Натомість 10 лютого відбувся Міжнародний саміт міністрів, відповідальних за спорт, участь у якому взяли представники 39 країн.

«Поки росія вбиває і тероризує, представникам терористичної держави не місце на спортивних та олімпійських змаганнях. І це неможливо прикрити якимось удаваним нейтралітетом чи білим прапором. Тому що росія зараз - країна, яка все забруднює кров'ю - навіть білий прапор», - наголосив у виступі Президент України.

Більшість учасників висловилися категорично проти допуску спортсменів рф до міжнародних змагань у будь-яко-

му статусі, навіть під нейтральним прапором.

Щодо можливої відмови від участі в Олімпіаді-2024 українських спортсменів міністр молоді та спорту України, президент НОК України Вадим Гутцайт заявив: «Це крайній захід. Мое особисте бачення, що життя наших українців важливіше, ніж будь-які змагання. Але я розумію складність цього питання. Тому воно може бути розглянуте лише виключно всією нашою олімпійською сім'єю як крайній захід, коли ми вже все зробимо для недопуску росіян та білорусів на змагання. І коли більше нічого не зможемо зробити, ми ухвалюватимемо колегіально це рішення».

Важливо цього року поставити остаточну крапку в цьому питанні, оскільки у 2023 році відбуватимуться міжнародні змагання для отримання олімпійських ліцензій. «І нам потрібно вирішити, чи братимуть у них участь наші спортсмени», - додав Вадим Гутцайт.

Перемоги дебюту і досвіду

У турнірі з художньої гімнастики, який відбувся 18 лютого в Кременчуці, успішно виступили юні представниці Горішніх Плавнів.

Грації з Черкас, Олександрії, Кропивницького, Кривого Рогу, Горішніх Плавнів і декількох шкіл Кременчука взяли участь у турнірі з художньої гімнастики, де демонстрували свою гнучкість, вправність і артистичність.

Наше місто представляли вихованки СК «Айседора» та Олександра Гошкович, яка тренується у Кременчуці. Багатьом вдалося піднятися на п'єдестал пошани.

- У нас багато дітей, які виступали взагалі вперше в житті, - ділиться враженнями від змагань керівниця СК «Айседора» Анна Клепініна. - Та, на жаль, на цьому турнірі не було категорії дебют. Тож нашим дівчаткам довелося виступати нарівні з тими, хто вже має достатній змагальний досвід. Попри це вони добре впоралися із поставленими завданнями і багато хто з них посів навіть перші місця.

Загалом здобуток вихованок «Айседори» є таким:

Марія Мосієнко	- 1 місце,
Поліна Бочарнікова	- 1 місце,
Аліса Коваленко	- 1 місце,
Анастасія Шемет	- 1 місце,
Анна Чумаченко	- 1 місце,
Маріанна Севрюк	- 1 місце,
Кароліна Олійник	- 1 місце,
Мілада Грищенко	- 1 місце,
Емілія Харченко	- 1 місце,
Віолета Гелевич	- 2 місце,
Уляна Потапенко	- 2 місце,
Катерина Лебідь	- 2 місце,
Злата Бочарова	- 3 місце.

Для багатьох дівчаток ці змагання стали викликом. Так, Марія Мосієнко взяла булави до рук тільки за місяць до виступу.

Анна Чумаченко виступала в категорії без предмета нарівні з досвідченими конкурентками. Уперше отримали змагальний досвід Катерина Лебідь, Злата Бочарова та Уляна Потапенко.

Наймолодшою конкурсанкою стала 4-річна Емілія Харченко. Займається дівчинка лише близько пів року, та на

змаганнях набрала найвищий бал у своїй групі. Її виступ позитивно сприйняли як глядачі, так і судді, подарувавши щедрі огляски.

Уперше вправу з м'ячем виконувала Анастасія Шемет. Їй увімкнули музику дещо раніше - коли дівчина лише виходила на майданчик. Настя не розгубилася, просто влетіла в початкову позицію і гарно відпрацювала свій виступ.

Судді особливо відзначили Поліну Бочарнікову, яка надзвичайно відчуває і проживає кожен виступ.

- Вважаю, що цей перший у новому році старт став для нас успішним, - переконана Анна Клепініна. - Тим більше що він був для нас тренувальним, підготовчим до більш серйозних виступів. Зайняли 20 дітей, але через хвороби поїхати змогли не всі з них. Як тренер я задоволена виступом кожної дівчинки, попри їхні помилки, бо я знаю передісторію цих помилок. У нас є час, тож працюватимемо над їхнім виправленням.

Золоту нагороду на цьому турнірі з художньої гімнастики виборола й Олександра Гошкович (представляє КДЮСШ № 1, м. Кременчук; тренерка - Лілія Марченко). Горішньоплавнянка виступала у складній категорії А - з двома предметами. Перший вихід був із м'ячем, другий - із булавами. Незважаючи на невеликі помилки, Олександра все ж отримала високий бал, який дозволив їй піднятися на найвищу сходинку п'єдесталу пошани.

СПОРТ КОРОТКО

Спартакіада допризовної молоді

17 лютого відбулася спартакіада допризовної молоді серед навчальних закладів Горішньоплавнівської територіальної громади. Участь у змаганнях узяли учні загальноосвітніх навчальних закладів та студенти відокремленого структурного підрозділу «Політехнічний фаховий коледж Кременчуцького національного університету імені М. Остроградського».

Команди змагалися у трьох дисциплінах: кульова стрільба, підтягування та плавання (50 м вільним стилем).

Найкращі результати зі стрільби кульової та підтягування показали учні СЗОШ № 5 ім. Л. І. Бугаєвської. У плаванні кращими виявилися студенти коледжу.

За підсумками трьох дисциплін переможцем спартакіади допризовної молоді стала команда СЗОШ № 5 ім. Л. І. Бугаєвської, срібним призером - команда ЗОШ № 3 ім. В. О. Нижниченка, бронзові нагороди здобула команда ЗОШ № 1.

Команда переможців представлятиме нашу територіальну громаду на обласній спартакіаді.

Тенісний турнір

Благодійний тенісний турнір відкритої першості міста Горішні Плавні відбувся 18 лютого в тенісній залі ВПГБУ. Ініціатором його проведення виступила ГО «Федерація настільного тенісу м. Горішні Плавні». Учасниками турніру стали 18 спортсменів з Полтавської та Кіровоградської областей. Середній рейтинг більшість учасників перевищував 20 балів. За результатами змагань звання чемпіона виборов тренер з настільного тенісу ВПГБУ Дмитро Юрков, срібну нагороду - багаторазовий чемпіон міста Сергій Кійло, бронзу - Ален Осиповський (м. Полтава).

Сторінки підготувала
Ксенія КОВАЛЬЧУК